

1001 – 1. oktober

Forlat oss vår skyld! Mat 6: 12.

Denne bønne: Forlat oss vår skyld, er for det nye menneske det samme som hjertet er for hele legemet. Og som dermed også er det som setter alle livets øvrige krefter i bevegelse.

Hvis hjertet stanser i et legeme, da drives ikke lenger blodet gjennom årene. Da er livet slutt, da flykter sjelen. Det samme skjer når denne bønne ikke lenger er pulserende liv i vårt indre menneske. Når det ikke lenger er et sukk om forlatelse, når vi ikke lenger trenger å komme til nådestolen, da er det slutt på nådelivet, da flykter Guds Ånd.

Vi vet jo at hele det åndelige livet avhenger av to vesentlige nådens verk i oss: omvendelse og tro. Eller på den ene side en levende erkjennelse av synden, som driver mennesket inn i bønn både om forlatelse og om hjelp mot synden. Og på den annen side livet under nåden, som drar mennesket til nådestolen hvor det begjærer og tar imot denne forlatelsen.

Til disse to aller viktigste livsfunksjonene i vårt åndelige liv er det Herren har gitt oss denne bønne. Vi vet at om alt annet vi trenger til liv og gudsfrykt finnes hos et menneske, men selve livet ved nådestolen mangler, så er alt kaldt og dødt.

Det stadfester Herren når han sier til engelen for menigheten i Efesos: «Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet». «Den første kjærligheten» er den kjærligheten vi hadde i forlovelsestiden, den kjærligheten vi får når vi nettopp er blitt benådet. Herren sier: «Den som mye er forlatt, elsker mye». Dette er det første denne bønne vil lære oss.

Herren lærte sine barn denne daglige bønne: Forlat oss vår skyld! Da legger jeg først og fremst merke til at det altså er et kjennetegn på hans barn; at de alltid vil ha en trang til å få forlatelse, og altså kjenner syndene sine, som bekymrer dem.

For han kan ikke ha ment bønne skulle være et tomt uttrykk for noe som ikke lenger bekymrer oss. Det er jo et forferdelig skuespill om vi bare fortsetter å be denne bønne uten at vi bevisst har noen synd og anger! Må Gud virkelig gjøre oss alvorlig redd for et slikt hykleri!

Så viser da denne bønne oss at de sanne kristne alltid skal kjenne lovens og samvittighetens dom over sine synder, og derfor også alltid skal ha behov for vissheten som syndenes forlatelse.

Men det neste vi lærer her, er at det ikke er noe bevis mot at vi har et rett kristenliv, når vi har synd som bekymrer oss. Det finnes enkelte kristne som på tross av alt sitt lys over evangeliet, og flittig bruk av dette, likevel sjelden er virkelig fri i sin ånd. Bare fordi de ikke kjenner noe av den kraft og utfrielse fra sine synder som de mener den rette troen skal gi dem.

De vet nok at Guds rette barn også har synd, at kjødet strir imot Ånden o. s. v., for det ser de i hele Skriften. Men straks de ser noen virkelig synd hos seg selv, blir de forvirret. Da mister de straks frimodigheten, fordi de tenker at slikt ikke skulle forekomme hvis de virkelig var sanne kristne. Men dette viser jo at innerst inne har de den forestillingen at en sann kristen ikke har virkelige synder.

Hver gang vi ber denne bønne: Forlat oss vår skyld, burde vi vekkes opp fra denne villfarelsen, og innse at det må også finnes virkelige synder hos de sanne kristne. For vi behøver da ikke be om forlatelse for synder som ikke finnes hos oss –!

Nei, når Herren Kristus har lært sine beste disipler en bønn som de og alle sanne kristne daglig skulle be. Og der har han lært dem å be: «Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere!» Da innser jeg at hans sanne barn alltid har virkelige synder å trekkes med. Gud har ikke tenkt seg det skulle være noen barn som var fri fra synd. Men tvert imot at synden alltid skulle plage dem.

Det tredje jeg skjønner, når Herren lærte oss å be denne bønne, er at han virkelig vil forlate syndene våre. At hans holdning er alltid å gi sine barn forlatelse for syndene deres.

Tenk; når den trofaste Frelseren sa: «Derfor skal dere be slik: Fader vår, ... forlat oss vår skyld», da vil han selvsagt også forlate dem. Her har vi også den veldige trøsten i dette at Herren har lært oss å be om noe helt konkret. Da vet vi jo alltid at dette konkrete han selv har lært oss be om, må han i alle fall ville gi oss.

Denne trofaste Herre og Frelser utgjøt sitt blod til syndenes forlatelse. Så har han lært oss å be denne bønne om syndenes forlatelse. Skulle vi da kunne tro han ikke ville forlate dem, når vi kommer og ber ham om det? Skulle han i dette mest alvorlige forhold når det gjelder vår sjel ville holde oss for narr, – han som i sin store kjærlighet kom til verden og gav sitt blod for oss?

Hvem kan det være som likevel gjør dette spørsmålet så tåkete for oss, som fyller hjertene våre med uvisshet når det gjelder Guds nåde, så vi nesten aldri har virkelig fred og visshet om dette? Merker vi ikke at det er vår sjels fiende?

La oss derfor begynne å stole på Kristi trofasthet, og hvile trygt på denne forlatelsen!